

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 36. Martyrium Petri de Castro novo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

cujus summa hæc est: *Quicumque Hæreticus, imprimis Patavenus, in Patrimonio S. Petri deprehensus fuerit, illico capiatur, & Curia seculari tradatur, secundum Leges plectendus. Omnia ejus bona ærario publico addicantur. Aedes, in quas receptus fuerit, diruantur, nec quisquam eas restaurare præsumat. Eorum Credentes & Fautores quarta bonorum suorum parte mulctentur; si relabantur, ex illa Regione ejiciantur, nec eis sine Papæ Indulgentia redire liceat. Si in Judicio agere voluerint, non audiantur, eorum Oblationes non recipiantur, nec eis Sacramenta præbeantur, nec Sepultura Ecclesiastica concedatur. Nullius muneris in Republica gerendi capaces sint. Hæc Constitutio statutis peculiaribus urbium inseratur, eamque Magistratus singulis annis servaturos se esse jurent (*).*

§. XXXVI.

Martyrium Petri de Castro novo.

Eadem Hæresis in Occitania semper
 K 2 *Hisp. Abig. c. 3.*
 vige.

(*) Ex his Lector arguet, Summum Pontificem in hac Constitutione non solum ut Episcopum, sed etiam ut Principem sæcularem, in Territorio Ecclesiæ Romanæ de Hæreticis statuere, atque illa ætate Principatum terrenum Romanorum Pontificum fuisse satis stabilitum.

Sæcul. XIII.
A.C. 1207.

vigebat, quam maxime fovebat Raimundi Comitis Tolosani pertinacia. Cum Legatus Papæ Petrus Castri novi, Monachus Cisterciensis in Provinciam commesset, viros nobiles illius Regionis in unum collecturus, & auxilio fultus illorum, qui pacem jurejurando firmassent, Hæreticos ad purgandam provinciam Narbonensem coacturus, Comes Tolosanus pacem respuit, donec tum armis ab Optimatibus Provinciæ, quos Petrus de Castro novo contra ipsum excitabat, sibi illatis, tum excommunicationis fulmine in se immisso, saltem ad eam voluntatem simulandam compulsus est. Juravit ergo, pacem se servaturum, & sapius, sed semper fidem datam fregit. Unde ei Petrus fœda perjuriam in faciem intrepide objecit; quippe mortem non pertimescebat, alias dicere auditus: *Nihil pro causa Jesu Christi in hac Regione agimus, nisi ex Prædicatoribus nostris aliquis pro fidei defensione mortem sustinuerit. Faxit Deus, ego omnium primus sub Persecutoris gladio cadam, Religionis victima!*

Hist. Albig.
c. 64.

c. 8.

Chr. Mar.
Antis. an.
1208.

Tandem Comes Tolosanus Legatos ad urbem S. Aegydi in Provincia advocavit, promittens, se in omnibus, de quibus accusabatur, satisfacturum esse. Cumque illi monita salutaria suggererent, jam placide acquiescere videbatur,

Sæcul. XIII.

A. C. 1207.

tur, jam eorum dicta simpliciter rejiciebat. Ut vero ex urbe abituri Principi valedixerunt, mortem publice denunciavit, nisi manerent, adjiciens, sive terra sive flumine effugere tentarent, exploratorum suorum manus haud evasuros. Abbas S. Ægydii, Consules civesque, postquam furentem Comitis animum delinire non potuissent, ipso invito, Legatos ad Rhodani ripam cum armatorum præsidio deduxerunt. Illi in hospitio pernoctarunt, in quo etiam noctem transegerunt duo viri, Comitis familiares, Legatis ignoti. Ubi alter illuxit, cum, Missæ Sacrificio pro more celebrato, amnem trajicere pararent, ignotorum virorum alter Petri de Castro novo latus, ubi costæ desinunt, perforat, quem ille placide intuens, *amice*, inquit, *ignoscat tibi Deus, sicut ego tibi ignosco*. His verbis sæpius repetitis, paulo post magno fervore orans, animam exhalavit. Ejus corpus, ad Monasterium S. Ægydii remissum, & intra claustra conditum, in Ecclesiam exinde translatum est.

Pontifex Legati sui cæde comperta, prolixam ad omnes provinciarum Narbonensis, Arelatensis, Embrodunensis, Aquensis, & Viennensis Optimates & Equites dedit Epistolam, in qua postquam immane facinus narravit, Petrum

K 3

defun-

d. c. 3

Sæcul. XII.

A.C. 1207.

defunctum Martyrem proclamat, qui animam suam pro fide & pace Deo obtulisset, dicitque, sine dubio miracula editurum, nisi Incolarum regionis illius Infidelitas obsisteret. Addit, se Archiepiscopis eorumque Suffraganeis præcepisse; spreto omni periculo, eo majore ardore fidem & pacem prædicarent, Hæresim totis viribus oppugnarent, S. Viri percussorem, omnes conscios, Receptores, & Defensores a Fidelium Communionem excluderent, ac quemcumque locum, quem latrones intrassent, Interdicto Ecclesiastico subjicerent. Jubeat, ista singulis Dominicis & Festis promulgari, usque dum rei Romam se conferant, & absolvantur. Episcopis quoque injungit Papa; remissionem peccatorum illis promittant, qui effusum sanguinem innocentem ulciscerentur, bello Hæreticis, qui Fidelium corpora & animas perdere conarentur, illato.

Indicia habemus certa, inquit, ex quibus præsumendum, Comitem Tolosanum cædis auctorem esse. Defuncto necem publice minatus est, insidias struxit, latronem non amicorum modo sed etiam illorum, quorum familiaritati adsuevit, numero adscriptum habet, eumque muneribus cumulavit. Quare Episcopi iterum excommunicatum denunciant, etsi prius a Communionem Ecclesie avulsus.

sus sit. Quia vero secundum Canones Sæcul. VIII.
fides ei servanda non est, qui fidem Deo A.C. 1207.
non servat, illos omnes a juramento ab-
solutos declarent, qui Comiti fidem, so-
cietatem, fœdera promiserunt. Decla-
rent etiam Episcopi, omni viro Catbo-
lico licere non solum Comitis personam
persequi, sed etiam ejus Ditiones, præ-
sertim si eo consilio arma capiantur, ut
ab Hæresi liberentur, invadere. Ma-
ximi momenti fuisset Canones illos, qui
fidem impiis servandam prohibent, ti-
tulis suis accurate indicare (). In fine*
Epistolæ Papa viros nobili stemmate or-
tos provinciarum illarum hortatur; ar-
ma ad destruendos Hæreticos, & pacem
revehendam arripiant. Hæc Epistola Boll. vit. n.
Romæ die nona Martii anno millesimo 21. to. 6.
ducentesimo octavo data est; unde con- p. 416.
ficatur, certe Beatum Petrum de Castro
novo haud serius, quam in Mense Fe-
brua-

K 4

(*) Christiani viri est hæc Fleurii Refle-
 xio. Ceterum affirmari potest, omnes illos,
 qui in his adjunctis Comiti Tolosano fidem,
 societatem, fœdera ad occidendum Summi Pon-
 tificis Legatum, etiam addito juramento, pro-
 miserunt, ab obligatione ista absolvi potuisse,
 si solum dici potest illud, quod Jure Naturæ
 & Divino nullum fuit. At vinculum quo sub-
 diti Regi suo, aliquando recepto, obstringuntur,
 nulla humana potestate solvi potest.

Sæcul. XIII. bruario occisum fuisse. Eum tamen
 A. C. 1208. Ecclesia quinta die Martii veneratur.

§. XXXVII.

Alii in Occitaniam Legati missi.

Hist. Albig.
 c. 9. In memorata Epistola Summus Pontifex mentionem facit de Episcopo Consuranensi, & Abbate Cisterciensi, quos suos Legatos dicit. Quippe Præsules provinciæ Narbonensis, ceterique, fidei conservandæ & pacis studiosi, cum Prædicatorum præcipuos, Episcopum Uxamensem, ambosque Monachos Rudolphum & Petrum de Castro novo mors eripuisset, nec tamen Prædicationis ministerium, jam languens, multum profuisset, nuncios ad Papam mittere statuerunt. Fulco igitur Episcopus Tolosanus & Navarrus Consuranus, itinere Romam suscepto, Papam supplices rogarunt; Ecclesiæ in provinciis Narbonensi, Bituricensi, & Burdegalensi extremo periculo laboranti succurreret. Papa, fidei defendendæ zelo accensus, in hanc rem Epistolas encyclicas, & acri calamo scriptas, misit.

Sed Comes Tolosanus, cum comperisset duos Episcopos Romam esse profectos, & ipse misit duos viros, sceleribus insignes, Bernardum Archiepiscopum Aulciorum, & Raimundum Rabastenum ab Episcopatu Tolosano depositum, qui causam